

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2022r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Piotr Witkowski
Protokolant:	Beata Dzienis

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2022r. w Suwałkach

sprawy **A. K.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

w związku z odwołaniem A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 16 września 2021 r. znak (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16.09.2021r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił A. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

W uzasadnieniu wskazał, że zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 30.10.2002r.

o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz.U. z 2019r., poz. 1205 ze zm.) renta z tytułu choroby zawodowej przysługuje ubezpieczonemu, jeśli stał się niezdolny do pracy wskutek choroby zawodowej.

Natomiast orzeczeniem komisji lekarskiej z dnia 30.08.2021r. A. K. nie została uznana za niezdolną do pracy w związku z chorobą zawodową. Została uznana za trwale częściowo niezdolną do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

W odwołaniu od tej decyzji A. K. domagała się jej zmiany

i przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Zarzuciła organowi rentowemu błędne uznanie, że nie jest niezdolna do pracy całkowicie, jak również że jej niezdolność do pracy nie powstała wskutek choroby zawodowej i nie pozostaje w związku z chorobą zawodową. Jest osobą poważnie chorą i w jej przypadku wiąże się to nie tylko z dysfunkcją układu nerwowo- mięśniowo- szkieletowego oraz układu krążenia, gdyż ma również inne schorzenia, które nie zostały wzięte pod uwagę. Nadto lekarz orzecznik nie przeprowadził osobistego

badania, nie zebrał wywiadu odnośnie przebiegu leczenia wcześniej powstałych chorób. To zaś ma bezpośredni wpływ na stwierdzenie w orzeczeniu choroby.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od odwołującej się kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Podtrzymał podstawy skarżonej decyzji.

Sąd ustalił i zważył, co następuje :

Odwołania za uzasadnionego uznać nie można było.

W obliczu mianowicie opinii biegłego lekarza sądowego odwołującej się nie można było uznać za niezdolną do pracy w związku z chorobą zawodową.

W sprawie bezspornym było, iż A. K. ma stwierdzoną chorobę zawodową – kontaktowe zapalenie skóry (decyzja Państwowego Terenowego Inspektora Sanitarnego w S. z dnia 04.06.1993r. nr (...)). Biegły lekarz sądowy z zakresu alergologii prof. dr hab. J. M. po przeanalizowaniu zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej nie stwierdził jednak u odwołującej się niezdolności do pracy spowodowanej chorobą zawodową - kontaktowym zapaleniem skóry. Wskazał, iż odwołująca się, uprzednio z zawodu pielęgniarka, później pomoc domowa, od wielu lat choruje na choroby alergiczne: alergiczne kontaktowe zapalenie skóry, alergiczne zapalenie błony śluzowej nosa, astmę oskrzelową. Wykazano dodatnie reakcje skórne w testach płatkowych z substancjami stosowanymi w preparatach odkażających. Rozpoznano u niej chorobę zawodową

i jednocześnie wykazano w testach punktowych, dodatnie reakcje skórne na wiele alergenów powietrzno pochodnych, powszechnie występujących w środowisku, nie mających związku z narażeniem zawodowym. Rozpoznawana u odwołującej się astma oskrzelowa, zgodnie z zawartością zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej, miała charakter epizodyczny, okresowo stosowane były leki wziewne, obecnie leków wziewnych nie przyjmuje. Dokumentacja wskazuje także na okresowo występujące w przeszłości objawy astmy w badaniu fizykalnym w postaci przedłużenia wydechu i furezeń nad polami płucnymi. Nigdy nie było potrzeby korzystania przez odwołującą się z zespołów pomocy doraźnej ani hospitalizacji

z powodu zaostrzenia astmy. Badanie spirometryczne wykonane przed laty zostało opisane jako wykazujące obturację miernego stopnia. W ostatnio przeprowadzonym badaniu przedmiotowym stwierdzono kontaktowe zapalenie skóry w okresie remisji, skórę określono jako niezmienną, choć opisano „sporadyczne, pojedyncze grudki pokryte strupem w owłosionej skórze głowy”. Nie stwierdzono obecności nieprawidłowych objawów ze strony układu oddechowego. Biorąc powyższe pod uwagę biegły stwierdził, że częściowa, trwała niezdolność do pracy nie ma związku z chorobą zawodową.

Jak natomiast wypowiedział się Sąd Najwyższy, choćby w wyroku z dnia 14.03.2007r. III UK 130/06, ustaleń w sprawie o świadczenie rentowe w zakresie medycznym nie można oprzeć wbrew opinii biegłych lekarzy sądowych. Jak czytamy w tym wyroku dopiero ustalenia biegłych lekarzy sądowych dostarczają sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenia rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości. Również w uzasadnieniu wyroku z dnia 12.01.2010r., sygn. I UK 204/09 Sąd Najwyższy skazał, iż w sprawie, której przedmiotem jest prawo do renty z ubezpieczenia społecznego, warunkująca powstanie tego prawa ocena niezdolności do pracy w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń ubezpieczonego.

Sąd zaś podzielił opinię biegłego sądowego, gdyż jest jednoznaczna w swojej wymowie i została sporządzona przez lekarza odpowiedniej specjalności i tytułem profesora nauk medycznych. Sąd nie miał zresztą powodów, aby opinii tej nie podzielić, ponieważ nie zawierała żadnych sprzeczności i opierała się na wnioskach wynikających z analizy dokumentacji medycznej, której jakości nie można podważyć. Ze względu zaś na specjalistyczny charakter wiedzy wymaganej przy ocenie rodzaju schorzeń i stopnia ich zaawansowania decydujących o zdolności danej osoby do pracy

sąd zobligowany jest oprzeć się na własnej opinii biegłych i nie może dokonywać ustaleń w tym zakresie wbrew wnioskowi wynikającemu ze sporządzonej opinii biegłych sądowych w oparciu o twierdzenia osób ubiegających się o świadczenia rentowe. Biegły zaś w osobie profesora nauk medycznych szczegółowo scharakteryzował cechy schorzeń, na które cierpi odwołująca się, i które zostało zakwalifikowane, jako choroba zawodowa. Wskazał przyczyny, dla których brak było podstaw do uznania jej za niezdolną do pracy w związku z chorobą zawodową.

Subiektywne więc odczucia odwołującej się, że nie może pracować z powodu schorzeń spowodowanych chorobą zawodową, nie mogą mieć znaczenia w sprawie. Sąd w pełni podziela przedstawiony pogląd i opierając się o niego uznał, że opinia biegłego lekarza sądowego z tytułem profesora nauk medycznych spełnia wszystkie wyżej opisane kryteria, zaś wnioski końcowe stanowią integralną część

z poszczególnymi elementami opinii. Analiza tych elementów wskazuje, zdaniem Sądu, na brak możliwości przyjęcia innego orzeczenia niż te, które wydał biegły. Ponadto Sąd musi zawsze kierować się ustaleniami biegłego lekarza sądowego, który posiada w tym względzie specjalistyczną wiedzę. Nie może orzekać na przekonaniu osoby odwołującej się o niezdolności do pracy. W sprawie nie zostało wykazane, aby odwołująca się była niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową. Jest ona niezdolną trwale częściowo do pracy, ale z ogólnego stanu zdrowia, co nie ma znaczenia w sprawie niniejszej, gdyż wniosek był złożony

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Stąd Sąd pominął dowód z opinii innych biegłych sądowych. W obliczu też jednoznacznej opinii biegłego z zakresu alergologii prof. dr hab. J. M. nie było potrzeby powoływania nowego biegłego z tego zakresu, w tym też dermatologa.

Podnieść ostatecznie należy, że o niezdolności do pracy i jego stopniu nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 01.12.2000r. sygn. II UKN 113/00). Subiektywne oceny zdolności do pracy dokonane przez osoby starające się o rentę i poczucie ich ciężkiej choroby, nieuzasadnione obiektywnymi przesłankami, jeżeli nie mają odzwierciedlenia w klinicznym stanie zdrowia, nie stanowią podstawy ustalenia niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Trzeba w sprawie zauważyć, że odwołująca się utraciła prawo do renty w związku z chorobą zawodową, co nastąpiło z dniem 30.09.2005r. Od dnia 01.10.2005r. przyznana jej została renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z ogólnym stanem zdrowia, aż do czasu przyznania emerytury do dnia 01.03.2008r. Trudno więc teraz uważać, aby po tak długim czasie, stała się niezdolną do pracy w związku z chorobą zawodową, kiedy to w głównym swoim zawodzie pielęgniarki pracy nie kontynuowała, a ponadto nie przedstawiła żadnych nowych badań na okoliczność stanów chorobowych związanych z chorobą zawodową.

Mając zatem powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc, oddalił odwołanie.

mt